

Tiberiados bendruomenė Maldos bendrystė

Brangūs draugai, Kristus prisikėlė!

Baltriškių broliai iš visos širdies linki jums šviesių Velykų. Kad ir kokio amžiaus būtume, kad ir kokia būtų mūsų dvasinė patirtis, kiekvienas iš mūsų niekada nenustosime priimti neišmatuojamą Velykų malonę. Net šventasis Paulius, matęs Kristų Damaske, savo gyvenimo vakare atsiduso: „Trokštu pažinti Jį Jo prisikėlimo galybę ir bendravimą jo kentėjimuose, noriu panašiai kaip jis numirti, kad pasiekčiau ir prisikėlimą iš numirusių. Aš nesakau, kad jau esu šitai gavęs ar tapęs tobulas“ (Fil 3,10-12). O mums, kurie esame mažiau šventi nei Paulius, kaip galime įgyti šį

Gediminas pradėjo šventoriaus permūrijimo darbus

pažinimą, kaip galime įgyti šią patirtį? Apaštalas mums parodo judesį – aklojo Bartimiejaus, sėdinčio pakelėje, kurį Jėzus pašaukia: „Vejuosi norėdamas pagauti, nes jau esu Kristaus Jėzaus pagautas“ (Fil 3, 10-12). Iš tiesų taip lengva užsidaryti, pasislėpti, išdžiūti iš skausmo ar apmaudo. Tiesa, gyvenimas ne visada lengvas, tačiau gyvasis Kristus, tikresnis už visus mūsų vargus, kviečia mus kitokiam judesiui: aklojo, kuris pasitikėdamas nusimeta apsiaustą, pašoka ir bėga pas Jėzų. Kaip nuostabu! Tad ir mes atmeskime tuos senus skausmus, kurie mus slegia. Pernelyg dažnai manome, kad turime išgyti daugybę, nors iš tiesų šiame gyvenime turime palikti dar daugiau. Neseniai vienas brolis iš Belgijos man rašė: „Bažnyčios gyvenimas turėtų būti prisikėlimo dirbtuvė“. Po gavėnios Velykos yra metas keliauti lengvai.

Kalbant apie bendruomenės naujienas, nieko nenustebins, kad pastaraisiais mėnesiais Baltriškės buvo tarsi mažas avilys, dūzgiantis pirmyn ir atgal. Toliau pateikiamuose straipsniuose rasite to aidą. Šis laikotarpis ypač pasižymėjo brolių ir seserų iš Belgijos apsilankymais. Pirmiausia vasario mėnesį atvyko noviciatas atrasti savo „senujų“ misijos brolių; vėliau br. Pranciškus atvyko padrašinti bendruomenės; paskui ses. Colombe (žr. liudijimą) ir ses. Ona, galiausiai br. Egidijus, laimingas sulaukęs savo didžiosios meilės, turiu omenyje Lietuvą. Kiekvienas iš šių apsilankymų palieka pėdsaką ne tik širdyse, bet ir Baltriškėse: parama miško darbuose, pažanga santechnikoje, siuvime, maisto gamyboje, nepamirštant misijos ir bendro liudijimo džiaugsmo. Visi šie maži gestai kuria bendruomenę, broliš-

kumą ir draugystę; bendruomenę, kuri iš tiesų nesusiaurėja iki šešių brolių, bet apima daugybę bendraminčių ir labiau paslėptų draugų, be kurių ji negalėtų išsilaikyti...

Šiais metais mūsų laukia svarbesni nei įprastai darbai, kurių negalime atidėti. Baltriškės turi išlikti svetinga vieta visiems Dievo ieškotojams, bendruomenės stiprintojams, o tai - nuolatinis budėjimas. Jau prasidėjo šventoriaus sienos restauravimo darbai, o kai bus geri orai, prasidės ir dažymo darbai bažnyčioje. Daugiau informacijos rasite šioje nuorodoje: www.tiberiade.lt/parama23 Ir tai tik etapas, nes vieną dieną prasidės būtiniausi darbai: naujasis brolių namas, apie kurį kalbame jau seniai. Mūsų skaičius nedidelis ir esame nuolat gausiai prašomi misijos ir priėmimo, todėl šis išsišaknijimas žemėje ir konkretybėje reikalauja daug tikėjimo ir vilties, todėl nuolankiai ir su pasitikėjimu kviečiame padėti mums pagal savo galimybes, kad Baltriškių stebuklas tęstųsi, kad Tiberiados broliai liktų ištikimi sau.

Brolis Ivanas

Misija prie pat Baltriškių

Kartu su broliu Egidijumi ir broliu Gonzagu nuvykome į mokyklą netoli brolių namų, į Dusetas, liudyti ir kalbėti apie Velykas. Man buvo iššūkis kalbėti apie Dievą mokiniams nemokant kalbėti lietuviškai. Net jei brolis Egidijus man išvertė, neturėjau tos pačios laisvės ar galimybės taip lengvai kalbėti apie Viešpatį, apie vertę, kurią turime Jo akyse... Tačiau, mano didelei nuostabai, pabaigoje keli vaikai priėjo manęs apkabinti... Tai mane labai sujaudino ir labai padrašino šios misijos metu. Viešpa-

čiui iš tiesų „nėra nieko neįmanomo“, kalbos barjeras gali būti įveiktas Jo malone. Atradau, kaip besišypsantis žvilgsnis, draugystės gestas kartais pasako daugiau nei žodžiai. Vėliau ėjome pavalgyti į bendruomenės draugų namus. Buvo labai malonu matyti, kaip brolis Egidijus buvo mylimas! Ši šeima buvo

mums paruošusi labai skanias vaišes, stalias buvo gausiai apkrautas lietuviškais patiekalais! Jų svetingumas buvo toks jaudinantis! Ten taip pat patyrėme gražią bendrystės akimirką kartu. Jie mums rodė vaizdo įrašus ir pasakojo, ką veikia jų vaikai, rodė diplomus, kuriuos jie gavo. Supratau, kaip šie tėvai didžiuojasi dviem savo vaikais. Buvo labai gražu tai matyti. Ši šeima tikrai daug išgyveno, bet meilė pasirodė esanti stipresnė! Taigi, nedvejojami įveikime savo baimes, žmogiškus barjerus, kurie kartais mus skiria vienus nuo kitų, leisdami būti vedami Prisikėlusiojo, kuris padės mums priartėti prie artimo. Taip, tą gerį ir patyriau Lietuvoje!

Sesė Colombe

Laiškas Sudervės stovyklai praėjus

Labai ačiū už savaitgalį! Jūs, broliai, turite dovaną prilipti kiekvieną žmogų su didžiausia meile!

Nors mano kūnas jau Vilniuje, namuose prie kompiuterio, bet mintys dar vis klajoja Baltriškėse – girdžiu maldos giesmių melodiją, prisimenu rimtį ir tylą bažnyčioje, matau vienuolių besišypsančias akis, užuodžiu krosnies ir gaminamo maisto kvapą, patiriu tą bendrystės šurmuliuką, kuriame ir juokas, ir ašaros, jaučiu kiekvieno apsikabinimą... Ir visa tai yra Baltriškės - tas maldos-bendrystės-meilės debesis, į kurį panirome savaitgaliui ir norisi dar kuo ilgiau juo alsuoti. Įkvėpėme Baltriškėse Meilės, bandysime ją iškvėpti savo aplinkoje, kasdienybėje. O kad nepamirštume Meilę kvėpuoti, kitamet „Baltriškių kursą“ tikrai norėsime pakartoti.

Labai ačiū už pokalbius, patarimus ir išvalgas apie bendruomenę, man tai buvo ypač svarbu išgirsti, kaip padrašinimą nenuleisti rankų, dirbti su bendruomene ir ypač jaunimu. Po pasidalijimo man gimė mintis ir pasiūliau, kad kiekvienas Baltriškių

rekolekcijų dalyvis pasikviestų kitą dalyvį (vieną ar kelis) balandžio mėnesį susitikti puodeliui arbatos, pasidalinti prisiminimais apie rekolekcijas ir šiaip pasikalbėti apie gyvenimą. Buvo labai liūdna girdėti jaunimo pasidalinimus apie vienišumą...

Taip pat pasinaudosiu jūsų geru patarimu padaryti anketą -apklausą apie rekolekcijas, kad išsivardintumėm rekolekcijų vaisius, galėtumėm orientuotis dėl ateities.

Rasa, Sudervės bendruomenė

„Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosiu“

Pastaruosiu metu dėkingumo ašaros veidą papuošia beveik visada, kai galvoju apie Baltriškėse išgyventas dienas per šiuos Šv. Jono Krikštytojo metus. Nors iki šio laiko paigos dar liko keletas mėnesių, jau dabar galiu drąsiai sakyti, kad čia išgyvenau (kol kas) gražiausią savo gyvenimo laikotarpį. Turbūt galvodamas apie kiekvieną šių metų savaitę galėčiau išvardinti bent po keletą dovanų ir malonių, kurias išgyvenau per jas, bet pati brangiausia dovana – išgyventa Dievo išsūnystės dovana. Labai simboliška, jog čia išgyvenau ir atradau tai, kas mano viduje ilgą laiką buvo kliūtimi priimti sprendimą atvažiuoti čia gyventi Šv. Jono Krikštytojo metus. Dar būdamas aštuntoku pirmą kartą atvykau į Baltriškės per Didžiojo Velykų Tridienio stovyklą. Tai man, dar tikrai tik pradėjusiam savo asmeninę tikėjimo kelionę, buvo labai stiprus išgyvenimas. Atrodo, jog per šį Tridienį tikrai galėjau priartėti prie Kristaus kančios ir mirties bei išgyventi Kristaus Prisikėlimo slėpinį. Ši išgyventa patirtis ne tik pa-

keitė Velykų prasmę, bet kartu paskatino viduje sau duoti pažadą – artimiausiais metais Velykas sutikti tik čia. Tad šios Velykos Baltriškėse man jau aštuntos, bet kaip minėjau, niekada nebūčiau pagalvojęs, jog čia kažkada išgyvensiu ir Šv. Jono Krikštytojo metus.

Ta kliūtis svajoti apie Krikštytojo metus Baltriškėse buvo vaikystėje dėl tėčio alkoholizmo neišgyventa tėviška meilė, globa ir negautos svarbiausios „vyriškumo“ pamokos. Atvažiuodamas į Baltriškes ir susipažinęs su vaikinais, kurie čia gyvena šv. Jono Krikštytojo metus, visada su dideliu susidomėjimu klausydavausi jų pasakojimų, smagių istorijų ir gražių atradimų. Bet kai tik jie pradėdavo kalbėti apie miško, ūkio bei kitus kasdienius darbus su broliais, viduje išgyvendavau nevykėliškumo jausmą galvodamas, kad šie metai tai tikrai ne man. Bet kad ir kokia tvirta ši siena atrodė, praėjusiais metais, per Velyknakčio pamokslą, brolio Mišelio duotas paraginimas atlikti savo gyvenimo „šuolį“, į kurį kviečia Prisikėlęs Kristus, viduje pažadino tokį troškimą atvykti čia.

Vėliau ėmė skambėti viena Evangelijos eilutė: „Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosi“. Šie žodžiai taip palietė mane, o ypač turimas vaikystės žaizdas dėl tėviškos meilės stokos, jog maldoje pradėjau galvoti, kad pilnai išgyvendamas Dievo meilę atrasčiau savąjį vertingumą. Su tokia šių metų intencija atvykęs į Baltriškes dar pirmąjį vakarą sulaukiau patvirtinimo: brolis Joakimas pasakė, jog svarbiausias dalykas, kurį turiu išgyventi per šiuos metus yra tas, jog esu mylimas Dievo Sūnus, kuriuo Jisai gėrisi. Negalėjau abejoti, jog tai nėra tik atsitiktinumas, ir antrą kartą tai išgirdęs nusprendžiau tikrai priimti Dievo kvietimą ir leistis į šią Dievo išūnystės dovanos atradimo ir pažinimo kelionę.

Prabėgus pirmajam mėnesiui Baltriškėse brolis Jonas pakvietė pagelbėti skersti avis ir kai neatsisakydamas šios tarnystės perlipau visas baimes ir vidines nevykėliškuo kovas, išgyvenau labai svarbų supratimą. Vakare pradėjau galvoti apie patį darbo su broliu procesą. Supratau, jog dirbdamas su juo išgyvenau tokį tėviškumą, kurio nebuvau patyręs vaikystėje. Brolis Jonas buvo labai kantrus, mokė mane kaip daryti ir visiškai nepykdamas atlikus kažką ne taip. Nors

man atrodė, kad ką aš toks nevykėlis jam ten padėsiu, greičiau vienas jis ten susitvarkytų nei su mano pagalba, bet brolis Jonas tikrai buvo kantrus ir nepasiuntė manęs į vidų. Šios patirties reflektavimas leido prisiminti ir kitus darbus su broliais: kepant duoną, tvarkant daržus ir pan. ir suprasti, jog jiems dažniausiai svarbus ne rezultatas, bet pats darbo kartu procesas.

Man ir manajam vaikystėje sužeistam vidiniam vaikui tas darbo kartu su broliais procesas duoda labai daug. Jų kantrumas, dėmesys, švelnumas, pamokymas ir suteikta proga „nevykėliui“ bandyti tikrai yra tos meilės patirtys, kurių vaikystėje iš savo tėčio negavau. Tos iš brolių išgyventos tėviškos meilės patirtys padeda įveikti save, nusiklijuoti nevykėliškumo etiketes ir atrasti savąjį vertingumą. Brolių dėka galiu išgyventi tėvišką meilės žvilgsnį. Žvilgsnį, kuris veda į priekį, skatina ir kviečia nebijoti ir bandyti daryti. Niekada nėra per vėlu priimti iš išgyventi viską perkeičiančią Dievo meilę ir išūnystės dovaną. Ačiū broliams, kad esate tokie nuostabūs Dievo veikimo įrankiai mūsų gyvenimuose.

Laurynas

Savičiūnų aidai

Mes esame Inga ir Edgars iš Latvijos. Susituokėme 2017 m. ir 2019 m. gimė mūsų dukra Marija, o mažiau nei po dvejų metų – sūnus Vincentas. Turime seną ūkį ir stengiamės gyventi tradicinį kaimo gyvenimo būdą. Turime 30 ožkų, arklių ir sodą. Kadangi augome ir mokėmės mieste, daug mūsų draugų vis dar yra iš Rygos, Liepojos, Jelgavos ir kitų Latvijos miestų. Mūsų išsilavinimas suteikia mums galimybę dirbti su vaikais ir jaunimu, todėl savo ūkyje rengiame jiems savaitgalius ir stovyklas. Šių užsiėmimų metu dalijomės žiniomis ir patirtimi apie gyvenimą kaime, kultūrą ir krikščionybę.

Tiberiados bendruomenė mums visada buvo įkvėpimo ir dvasinių akcentų vieta. Dažniausiai čia atvykdavome Velykoms,

o bendruomenės grožis ir liturgija buvo labai svarbi mūsų krikščioniškojo gyvenimo dalis.

2022 m. rugsėjį, per penktąsias vestuvių metines, norėjome atvykti į Baltriškes, bet, deja, broliai tą savaitgalį buvo išvykę ir negalėjo mūsų priimti. Tad šventėme kitur, o kitą dieną sėdėjome virtuvėje, valgėme koldūnus ir staiga supratome, kad negalime ir nenorime gyventi taip, kaip gyvename. Supratome, kad esame nuo visko pavargę, darome dalykus be džiaugsmo ir ginčijamės dėl nieko. Nusprendėme pasiimti pertrauką. Tiberiada atrodė tinkamas variantas ir broliai sutiko mus priimti. Tik vėliau išgirdome, kad tą patį vakarą broliai už mus meldėsi, todėl šį laiką laikome dovana, kurią Dievas norėjo mums suteikti.

Į Savičiūnus atvykome lapkričio 8 d. ir manėme, kad mūsų viešnagė šeimos namuose truks mažiausiai iki Kalėdų ir daugiausiai iki Velykų. Dabar nusprendėme, kad liksime bent iki šeimų stovyklos rugpjūčio mėnesį.

Pagaliau turėjome laiko suprasti savo situaciją. Gamtos grožis, pakankamai laiko pokalbiams ir vaikams, reguliarius dalyvavimas šventosiose Mišiose, reguliarius susitikimai ir pokalbiai su broliais, ne per daug bendravimo su įvairiais žmonėmis padėjo mums aiškiau suvokti, kas mums svarbiausia. Supratome, kad santykiai tarp mūsų, kaip žmonos ir vyro, ir santykiai su vaikais, atrodo, yra svarbiausi ir niekada neturėtų būti mūsų prioritetų sąrašė žemiau už darbą, kitus žmones ar net religinę veiklą. Mokomės būti maža namų bažnyčia kaip šeima.

Džiaugiamės, kad Tiberiados bendruomenė sukūrė tokią galimybę šeimoms savo gyvenime turėti laiko šabui. Kaip būtų nuostabu, jei kiekviena pora rastų galimybę rasti laiko poilsiui, pokalbiui ir maldai, nelaukiant, kol iškils rimtų santykių problemų...

Nesijaučiame kaip svetimšaliai tremtyje. Priešingai – jaučiame kaip namuose. Be brolių svetingumo, patyrėme ir Lietuvos žmonių svetingumą, radome Tiberiados bendruomenei artimų šeimų bendruomenę, kuri santuoką stato ant tvirtos uolos – tikėjimo Jėzumi.

Edgars ir Inga

Naujienos iš už Atlanto

Brangūs draugai, sveikinu jus iš Monrealio, kur tęsiu antruosius integralaus žmogaus ugdymo metus. Šie metai yra labai intensyvūs: kursai, darbas su savimi, pagalba žmonėms, kolektyviniai projektai ir tarnystė vietinėje Bažnyčioje. Būti dėmesingam žmonėms man reiškia gyventi pagal Dievo judėjimą, kuris ateina pas mus ir dėl mūsų Jėzuje. Dievas tapo artimas žmogui ir mane jaudina tai, kiek Evangelijoje Jėzus yra dėmesingas žmonėms, ypač tiems, kuriems reikia vienokio ar kitokio išgelbėjimo.

Per šią gavėnią važiuojame pas Gailestingumo misionieres, Motinos Teresės seseris, padėti paruošti ir patiekti maistą vargšams. Vos atvykę gavome prijuostes, kad galėtume kibti į darbą. Kai seserys sužinojo, kad esame Dievo vyrai, paprašė mūsų pamokslauti susirinkusiems žmonėms. Taip ir iš širdies kalbėjau šios dienos Evangeliją „Būkite gailestingi, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra gailestingas“. Tai buvo labai graži, evangelinė susitikimo su vargingiausiais akimirka.

Dar vienas gražus projektas, kuriame gyvenu, yra kalinių lankymas. Atvykęs nusprendžiau asmeniškai pasisveikinti su kiekvienu iš jų, paklausdamas vardo ir prisistatydamas, kad galėčiau greitai išsiminti jų vardus ir užmegzti artimus santykius. Sėdėjome puslankiu aplink altorių, maišydami tarp kalinių ir savanorių.

Br. Frederikas kartu su kun. Nerijumi

Kapelionas Raimondas pakvietė visus per visą šventę pažvelgti į Jėzų ir daugiau sužinoti, kas Jis yra. Jis aukojo mišias su plačia šypsena ir giliu susikaupimu. Po Evangelijos jis išsiuntė mus į mažas grupes pasidalyti tuo, ką pamatėme Jėzuje. Buvo jautru klausytis Stefa-

no, kuris kalbėjo apie Jėzaus ir jo Tėvo, tokių artimų vienas kitam bet kokiomis aplinkybėmis, ryšį. Alanas išryškino ryšį tarp Barabo, tikro piktadario, iškeisto į Jėzų, kuris nieko nepadarė. Paskui pasidalijo, kaip jis pats bendrauja su savo sūnumi ir dukra, arba šešiolikmete anūke, kurios niekada anksčiau nebuvo matęs. Paskui kalbėjau su Pranciškumi, dvidešimties metų jaunuoliu, kuris pasidalijo, kad čia, kalėjime, dalyvauja AA (anoniminių alkoholikų) ir AN (anoniminių narkomanų) grupėse. Paklausiau jo, kaip jis nusprendė prisijungti, padedant jam suvokti savo tikslą, prasmę ir išsižadėjimus. Pabaigoje jo paklausiau: „Ar tu didžiuojiesi?“ Jis su didžiule šypsena atsakė: „TAIP“. Jis matė, kokią valios jėgą įdėjo, kad pasikeistų ir negrižtų į senąjį gyvenimą. Jis taip pat matė savo tėviškumą palaikydamas kitus grupės narius ir būdamas atsakingas už literatūrą. Tai buvo tikrai nuostabus laikas, kai galėjau tiesiog susidomėti šiais kalbiniais ir priartėti prie jų. Galėjau padėti jiems pamatyti savo stiprybes ir pajusti pasididžiavimą savimi.

Taip pat tęsiu savo misiją lietuviams Šventojo Kazimiero bažnyčioje, prašomas kun. Pauliaus Mališkos. Mišios vyksta lietuvių kalba, tačiau homilija sakoma anglų, prancūzų ir lietuvių kalbomis. Mane taip pat pakvietė kun. Nerijus Šmerauskas iš Kauno vyskupijos, kuris jau dešimt metų tarnauja Misisaugos lietuvių bendruomenei. Turėjau vesti gavėnios rekolekcijas Lietuvos kankinių parapijoje, taip pat Gerojo Ganytojo bažnyčioje Wasaga Beach mieste, kuri lietuviai vadina „Mažąja Palanga“. Buvau sujaudintas matydamas šį kleboną su gyva bendruomene, ieškančius būdų, kaip atgaivinti parapijos gyvenimą po Kovido laikotarpio. Iš visos širdies linkiu Jums šviesaus Velykų laiko, taip pat būti velykinės vilties pasiuntiniais. Džiaugiuosi, kad šią vasarą vėl susitiksimė Baltriškėse.

Brolis Frederikas

KALENDORIUS

Balandis

- 06-09 d. Velykų stovykla
- 10-16 d. *Nazareto savaitė (nėra priėmimo)*
- 21-23 d. Sutvirtinamieji iš Kauno
- 21-23 d. Mokiniai iš Šiaulių
- 29 d. Pašvęstųjų simpoziumas
- 30 d. I-os komunijos vaikai iš Panevėžio

Gegužė

- 04-05 d. Šv. Juozapo mokyklos mokiniai
- 05-07 d. KingsMen tėčio ir sūnaus savaitgalis
- 12-14 d. Šv. Jonų parapija
- 19-21 d. Vilniaus Bernardinų parapijos vyrai
- 19-21 d. Paauglių savaitgalis
- 20-21 d. Pjūties vaikų savaitgalis
- 26-28 d. Įsipareigojusių šeimų savaitgalis
- 29-04 d. *Nazareto savaitė (nėra priėmimo)*

Birželis

- 07-08 d. Valdorfo mokyklos mokiniai
- 09-11 d. Vilniaus šeimų maldos grupė
- 16-17 d. Bendrakeleiviai
- 13-14 d. Šv. Juozapo mokyklos mokiniai
- 19-25 d. *Nazareto savaitė (nėra priėmimo)*

MALDOS INTENCIJOS

1. Jėzau, Taikos Kunigaikšti, meldžiame Tave už nukankintus Ukrainos žmones, už visus tremtyje esančius žmones, už visas išskirtas šeimas, už visus fronto linijoje esančius vyrus. Tegul juos apšviečia prisikėlimo šviesa.
2. Šventoji Dvasia, meldžiamės už pašaukimus mūsų bendruomenėje ir Bažnyčioje. Suteik jaunimui džiaugsmo tarnauti Tau visa širdimi ir duok ganytojų, kurie lydėtų šiuos jaunus žmones.
3. Tėve, palaimink visas žemės šeimas, tas, kurios laukiasi, tas, kurios ieško darbo ar namų, tas, kuriose darna patiria sunkumą.
4. Pjūties Šeimininke, meldžiamės už mūsų bendruomenę, išlaikyk ją ištikimą savo misijai. Suteik kiekvienam broliui jėgų ir džiaugsmo ištikimai Tau tarnauti. Palaimink brolių Frederiką antraisiais jo studijų Kanadoje metais.
5. Gerasis Ganytojau, meldžiamės už visus esančius Baltriškėse šabo metui, Lauryną ir Vidmantą, Bjorno ir Renatos bei Edgaro ir Ingos šeimas. Padaryk, kad šis laikas būtų vaisingas, kad jie būtų pasaulio šviesa ir žemės druska ten, kur juos siūsi.

